

[Wybø Andersen.]

Udvalgets formand foretog sig imidlertid ikke noget for at få dette arbejde i gang, før det på udvalgets møde om resultatet af landbrugsforhandlingerne sidste torsdag blev klart, også for udvalgets socialdemokratiske ledelse, at nu var der brug for en skærpelse af den gældende praksis for at opnå sikkerhed for, at den ville blive overholdt fra regeringens side. Nu er underudvalget så kommet i gang, men unægtelig under et tidspres, som ikke kan være til gavn for resultatet. Det er klart, at man kan ikke pille enkelte problemer, de være sig aldrig så vigtige, ud af hele den sammenhæng, som her skal behandles.

Jeg må derfor konstatere, at hverken statsministeren eller den socialdemokratiske ledelse af markedsudvalget har vist særlig megen interesse for denne vigtige sag, før de gennem den kritik, der blev rejst fra oppositionens side, blev tvunget til at vise en sådan interesse.

De tre partier spørger nu statsministeren, hvordan han vil drage omsorg for, at regeringen forud for større beslutninger i EF-samarbejdet har sikret sig parlamentarisk tilslutning. Det spørgsmål er af ganske særlig betydning i forhold til EF, fordi regeringen jo er i stand til at binde Danmark gennem tilslutning i Ministerrådet, uanset om et flertal i folketinget står bag. Det er et forhold, vi har fået grelt belyst gennem de forhandlinger, der i den sidste tid er foregået om EF-landbrugsordningens anvendelse på de nye medlemslande.

Markedsudvalget har både af landbrugsministeren og af udenrigsøkonomiministeren fået utvetydige, utvetydige, forsikringer om, at man i Bruxelles ville stå fast på kravet om opretholdelse af den i EF hidtil gældende koefficient på 4,2, der fastlægger forholdet mellem kornpris og flæskepris, og det har været nævnt, at man i givet fald måtte sætte uret i stå, som det så tit er sket i Bruxelles, hvis ikke man ved forhandlingerne den 23. april nåede et tilfredsstillende synspunkt. Statsministeren må derfor forstå, at udvalget blev chokeret over, at vi den 24. januar gennem presse og radio erfarede, at landbrugsministeren aldeles ikke havde stået fast på sit mandat, men tværtimod var rejst hjem fra Bruxelles for at anbefale regeringen at acceptere en koefficient ikke på 4,

2, men på 3,15, og anbefale i det hele et resultat på baconområdet, som i den udenlandske presse er blevet betegnet som en klar sejr for de britiske synspunkter, et resultat, som vil koste det danske samfund og dansk landbrug hundreder af millioner kr. frem igennem den 5-årige overgangsperiode, der løber til 1978, sammenlignet med en løsning, der, skal vi sige lå bare i nærheden af det, som var den danske regerings oplæg.

Vi fik så fra landbrugsministeren en, må jeg sige, aldeles utilfredsstillende redegørelse for forhandlingsresultatet i markedsudvalget den 25. januar, og derefter fandt formændene for de tre partier, der har stillet forespørgslen i dag, at det nu var nødvendigt at gøre statsministeren opmærksom på, at de regler, der måtte gælde i samarbejde mellem regering og folketing repræsenteret ved markedsudvalget, var blevet groft krænkede ved, at en minister uden i mindste måde at rapportere tilbage accepterer et helt andet forhandlingsgrundlag end det, der har været forelagt markedsudvalget som regeringens ufravigelige oplæg.

Det har, hvis jeg må indskyde en bemærkning om det, sin særlige politiske interesse, at det ordvalg, som vi fra venstre, de konservative og de radikale har anvendt i vor kritik af regeringens fremgangsmåde, virket afdæmpet, ja, man kan næsten sige elskværdigt, i sammenligning med de formuleringer, socialistisk folkeparti har gjort brug af i denne sag. Det har sin politiske interesse, eller har det måske alligevel ikke nogen politisk interesse? Måske betyder det alligevel ingenting, når medlemmer af SF har sagt, at i denne sag skal regeringen ikke regne med SF som støtteparti. Måske er det bare stærke ord og trusler, som dækker over manglende mod til at drage de parlamentariske konsekvenser af den kritik, man fremsætter. Sådan var det jo under debatten om mælketilskuddet forleden. Jeg vil da gerne sige, at det skulle glæde mig, om det viser sig at være anderledes i dag, men jeg vil nok se det, før jeg tror det.

Vi har bemærket, at statsministeren har betegnet vor kritik og den henvendelse, der blev rettet til ham, som en storm i et glas vand. Jeg må sige, at jeg finder det utilstedeligt, at landets statsminister vil bruge den betegnelse om en situation, der dog drejer sig om noget så vigtigt som at